

det Halve udbetalt, medens de efter denne Lov skulle have $\frac{2}{3}$ udbetalt af Statskassen, hvilket Beløb saa igjen skal fordeles mellem Statskassen og Amtsrepartitionsskatten. Det er ikke saa faa nye Byrder, der derved blive paalagte os, og det viste sig navnlig i Fjor under Svinedifteritisepidemien, at det var ganske overordentlige Omkostninger, der var Tale om. Jeg mener derfor, at det under de bestaaende Forhold kunde være hensigtsmæssigt, at der aabnedes det Offentlige Udgang til en Overtaxation. Det følger naturligvis af sig selv, at naar det Offentlige skulde have Lov til at forlange en Overtaxation, maatte de Private have den samme Ret. Det kan godt være, at der derimod vil blive indvendt, at en saadan Sag altid har Hast, og naar der udbræder en Sygdom, ønsker man gjerne, at der skal taxeres saa hurtigt som muligt, for at Besætningen kan blive nedslaaet saa hurtigt som muligt. Men jeg maa tilstaa, at jeg ikke lægger meget stor Vægt paa denne Ulempe. Thi jeg tvivler ikke om, at der ikke behøver at hengaa mere end 1 Dag, naar ellers Overtaxationskommissionen bliver sammensat paa en fornuftig Maade, inden Overtaxationen kan finde Sted. Hvis ærede Medlemmer eller den høie Sundenrigsminister ville mene, at en saadan Overtaxation vilde tage for lang Tid op, vil jeg tillade mig at foreslaa og henstille til det ærede Udvalgs Overveielse, om det ikke vilde være rigtigt at sammensætte Taxationskommissionen paa en anden Maade. Jeg vil da tillade mig at foreslaa, at Regjeringen vælger en, Amtsrådet en, og den Eier, hvis Dyr skulle nedslaaes, den tredie. Jeg tror, at det Offentlige, der skal betale de mange Penge, derved vilde faae en vis Garantifor, at Udgifterne ikke blive høiere end nødvendigt. Det er blot disse Bemærkninger, jeg vilde henstille til Overveielse af det ærede Udvalg.

Solstein-Solsteinborg: Der er vist Ingen, der har Noget med Landbruget at bestille eller Interesse derfor, som ikke med Tak vil paastjonne, at der fremkommer en Lov, der træffer Foranstaltninger mod smittomme Sygdomme blandt Dyrene. Just den Udvikling, Landbruget har taaget i de senere Aar, hvor Dyrene ere det Materiale, der bringer Landbruget Indtægt, gjør det saa meget mere ønskeligt nu, end det tidligere var Tilfældet, at komme til saadanne Lovbestemmelser. Der kan jo vel nok fra de forskjellige Sider gøres forskjellige Ansøgnelser gjældende mod de enkelte Paragrafer, men hvad der i den Henseende kan være at føre frem, vil utvivlsomt komme for i det

eventuelle Udvalg; jeg skal ikke sige Sagen dermed. Jeg kan gjøre den selvsamme Bemærkning, som blev fremført af den næstsidste ærede Tale, at det ved enkelte Leiligheder kan være en stor Gene, naar en Sygdom, der ikke har mere at betyde, end f. Ex. Kværke har, kan foranledige en Bestemmelse om, at en Mand ingen Steder maa komme med sine Heste, fordi denne Sygdom er udbrudt i Besætningen. Men vi maa paa den anden Side betænke, at det ogsaa kun er en Mulighed; det er ikke sagt, at Politiet vil træffe en saadan Bestemmelse, naar kun en Hest af Besætningen er besænt med Kværkesygdom; en saadan Bestemmelse vil kun blive braat til Udførelse, naar Sagen er alvorlig og farlig. Der er derimod et andet Moment, som jeg i denne Forbindelse skal omtale, og hvor det forekommer mig ønskeligt, at der blev foretaget en Rættelse i Lovforslaget. Om det kan lade sig gjøre, veed jeg ikke, Lovforslaget ligger jo for paa en Maade som en Helhed efter de tidligere Behandlinger. Det er et Principspørgsmaal. Hvem er det nemlig, som man væsentligst og altid tyer til, naar Sagen er alvorlig? Det er Dyrlægen, og det er altid Dyrlægen. Men hvem og hvad er Dyrlægen? Det er en Mand, der lever af sit private Erhverv, men som i Folge Lovens Bestemmelser skal træffe Foranstaltninger og gjøre Skridt, der ere aldeles imod hans hele private Eriksens og Interesse; han kan let komme i afgjort Strid med, hvad der er hans egen velforstaede Interesse, derved, at vil han i de fleste Tilfælde komme i Konflikt og Uenskab med sine Kunder. Det har derfor altid staaet saaledes for mig, at naar denne Sag skulde føres hurtigt og sundt igjennem, vilde det være heldigere at have et andet Apparat end de privat praktiserende Dyrlæger. Jeg kommer derved til Noget, der nødvendigvis vil møde megen Modstand fra mange Sider, nemlig til Distriktdyrlæger. Jeg tror, at uden dem vil man meget vanskeligt faae Loven gennemført paa en saadan Maade, at den fører til det tilsigtede Maal. Dyrlægen er jo en Mand, som lever af det Arbeide, han faar, og det Arbeide, han faar, er for en stor Del afhængigt af den Velvillie, han møder blandt Befolkningen, og denne Velvillie hos alle dem, han over Praxis hos, skal han sætte overstyr hver Gang, slige Forhold komme til Stede. Ingen vil synes om, at hans Eiendom bliver erklæret for et smittet Sted, eller synes om at blive underkastet alle de Foranstaltninger, der her er Tale om. Der vil hyppigt blive sagt: Havde Dyrlægen ikke gjort det Skridt, som han efter Loven er pligtig at gjøre, havde jeg